

Er is geen eenduidige definitie van wat terrorisme of een terrorist is en internationale overeenstemming daarover ontbreekt. Het ontbreken van een heldere definitie kan de legitimiteit van de strijd tegen terrorisme ondermijnen, omdat het risico bestaat dat de term "terrorisme" te willekeurig wordt gebruikt en dat de strijd tegen terrorisme kan worden misbruikt ten aanzien van repressie van politieke tegenstand van bijvoorbeeld journalisten, politici, actievoerders of mensenrechtenactivisten. En dat is nu net het pijnpunt ten aanzien van deze wet. In de huidige politieke context is dit risico aanzienlijk en het wetsvoorstel verkleint dat risico niet, maar vergroot dat juist omdat niet concreet is beschreven dan wel afgebakend welke acties tot 'openbare steunbetuiging' behoren. Strafbare stelling voor openbare steunbetuiging aan een terroristische organisatie wordt allereerst betrokken op van rechtswege verboden organisaties, met daarbij de afbakening de EU-sanctielijst (memorie van toelichting hfd 6). Hoewel dit afkadering en handhaafbaarheid biedt, laat het voorstel het volledig aan interpretatie voor welke acties tot 'openbare steunbetuiging' behoren, waardoor objectieve beoordeling bemoeilijkt en het risico tot willekeur dus vergroot.

Daarnaast biedt bestaande wetgeving de overheid voldoende handelingspectief om op te treden, bijvoorbeeld middels de benoemde wetgeving Art 132 Sr met goed afgebakende voorwaarden en waarin ook wordt voorzien in rechterlijke toetsing. In de memorie van toelichting gegeven voorbeelden, wordt dat eigenlijk ook door wetgever zelf benoemd. Bijvoorbeeld middels hfd 6.3 *"uit de rechtspraak van de hoge raad volgt dat onder bepaalde omstandigheden het dragen van bepaalde kleding als voortzettingshandeling kan worden aangemerkt - Bandidos."* Er is dus geen grond of reden om de aanvulling in te voeren.

Tot slot wordt in de memorie van toelichting hoofdstuk 4 verwezen naar landen om Nederland heen waarin terrorisme verheerlijking strafbaar is gesteld. Wat hierin ontbreekt, is de gehanteerde definities van wat landen als terrorisme definiëren. Dit is relevant, omdat deze landen mogelijk anders naar terrorisme kijken gezien het feit er geen internationale definitie bestaat. Daarmee is die wetgeving dan ook niet vergelijkbaar en is het ongewenst om deze bepalend te maken voor Nederlandse wetten. Staten hebben verschillende opvattingen over wat als terrorisme wordt beschouwd, vaak beïnvloed door hun eigen geschiedenis, politieke situatie en belangen. En de grens tussen gewapende conflicten, gewelddadig protest en terrorisme is niet altijd duidelijk, wat leidt tot verschillende inzichten over welke daden als terroristisch moeten worden aangemerkt. Het nieuwe wetsvoorstel biedt hierin niet meer duidelijkheid dan dat huidige wetgeving al biedt, maar schept door de vaagheid voeding voor (politieke) willekeur. Van landen die wetgever als voorbeeld aanhaalt, zoals Duitsland en Engeland, is al gebleken dat de risico's ten aanzien van een wetsvoorstel tegen verheerlijking van terrorisme zich ook daadwerkelijk manifesteren. Zie de aanhoudingen voor anti oorlogsgeweld demonstraties en de pro-Palestijnse beweging in de UK of een demonstrant met een 'roze driehoek' op het shirt dat wordt aangemerkt als pro-hamas en opgepakt in Duitsland. Er is geen reden - of onderbouwing - om aan te nemen dat dit risico in Nederlandse context niet aanwezig is.

De zorgen die juristen, mensenrechtenorganisaties en activisten tegen deze wet hebben geuit deel ik dan ook. Het lijkt er te sterk op dat met de wet wordt beoogd een juridisch instrument te creëren om mensen te criminaliseren die andere standpunten innemen dan de huidige demissionair regering. Met als roze olifant: mensen die voor Palestina en tegen genocide demonstreren of actievoeren.